

GRENZEN VERLEGGEN

Petra De Meyer (LWI '93) choqueerde haar ouders en vrienden toen ze besloot polytechniker te worden - in het leger. Wij spraken met haar om te weten of die jaren van intensieve training en studie aan de militaire school het waard waren.

U bent na het middelbaar onderwijs naar de militaire school gegaan. Wat bracht u tot deze ongewone keuze?

Wel, ik wilde eerst en vooral later geen kantoorjob. Ik wou eigenlijk een hogere opleiding gecombineerd met sport. Dan waren er twee mogelijkheden: sportkot of militaire school. Ik koos voor de militaire school, voor de richting polytechniek, een richting met dezelfde waarde als burgerlijk ingenieur. Na twee jaar heb ik dan voor de specialisatie telecom gekozen. Oorspronkelijk wou ik liever bouwkunde doen, maar de mensen met de beste resultaten mochten eerst kiezen, dus viel mijn keuze op telecom, maar ik heb er absoluut geen spijt van gekregen. Ik ben nu tweede commandant en productiecontroleur van een eenheid die zich bezighoudt met telefoon- en satellietverbindingen en dergelijke.

Hoe reageerden uw ouders en vrienden toen u hen vertelde dat u les wilde volgen aan de militaire school?

Mijn leerkrachten waren verbijsterd, ze verklaarden me gek. Ook mijn ouders waren er in het begin radicaal tegen. Dus heb ik alles op eigen houtje moeten regelen. Zo moest ik bijvoorbeeld zelf met de trein naar de plaats waar de voorproeven gehouden werden. Eenmaal ik daarvoor geslaagd was en ze zagen hoe gedreven ik was, steunden ze me ten volle. Het was trouwens ook voordeliger voor hen. Ze moesten bijvoorbeeld geen studiekosten betalen, want die werden door de staat betaald. Een pluspunt voor mij was dat ik al op mijn achttiende een loon kreeg.

Wat is er zo apart aan een opleiding in het leger?

Het is niet zo vrijblijvend als een burgerlijke opleiding. Het leger betaalt je opleiding, en nog eens een loon daarbovenop, maar daar staat tegenover dat je elk moment buitengezet kan worden als je niet voldoet. Er zijn ook heel het jaar door testen, en geen twee studieperiodes voor de examens zoals op een universiteit. De eerste twee jaar word je opgeleid tot militair, en nog niet tot chef. De opleiding is zowel academisch, als fysiek en mentaal geweldig zwaar. Je hebt veel wilskracht nodig om erdoor te komen. Het was geweldig confronterend, je kwam constant jezelf tegen, leerde je gebreken kennen waar je geen benul van had. Je leerde werkelijk je eigen grenzen kennen en ze verleggen. Zo moest ik ooit door een donkere konijnenpijp lopen, waarvan ik het einde niet kon zien. Er was voor mij slechts duisternis. Ik ben toen serieus in paniek geraakt en durfde niet meer voort. Uiteindelijk ben ik al zingend (*lacht*), voetje voor voetje schuifelend, er toch

geraakt. Het was wel even verschieten, ik wist niet van mezelf dat ik het hier moeilijk mee zou hebben, ik heb geen claustrofobie.

Pas vanaf het derde jaar wordt de tucht wat lossler, en wordt de opleiding eerder technisch dan fysiek. Vanaf dan heb je ook al de graad van officier, en moet je dingen doen als een schietstand leiden, of je krijgt een opleiding in Fighting in Built-up Areas; vechten in bossen is immers nog iets anders dan vechten in gebouwen.

Zo te horen was het een zeer zware training. Wat was uw drijfveer om door te zetten?

De training is inderdaad hard, maar je vergeet wel vlug wat je hebt doorgemaakt. De belangrijkste motivatie is eenvoudigweg het volhouden, niet afvallen, de wil om te slagen. Ik wilde gewoon geweldig graag de opleiding voltooien. Er zijn natuurlijk ook vele mooie momenten in de opleiding. Zo moest ik eens op kamp in Oostenrijk van 1800 meter hoogte naar 2000, met een Huey, een helikopter. We vlogen tussen de bergen, met een prachtig uitzicht. Dat is een moment dat ik nooit zal vergeten.

Wat was het zwaarste moment in uw hele training?

Mijn eerste winterkamp. De tweede zwaarste periode was een bergkamp in Oostenrijk, waar we 22 toppen moesten doen in drie dagen. Het was een kamp waar je enkel naartoe mocht als je voor alle andere kampen geslaagd was. En dat waren echte bergtoppen! Niet zoals op vakantie slechts tot aan het hutje, maar echt helemaal tot boven. Ik ben toen gedehydrateerd geraakt en moest om het uur één liter water drinken. Een ander moment waarop ik het moeilijk had, was tijdens mijn tests voor het brevet B. Het was geweldig zwaar en ik wou er echt mee stoppen, maar hield vol omdat ik, als ik zou slagen, mijn Para B mocht doen. En ik wou absoluut een parachutesprong doen. Daarom hield ik vol, vastberaden om te gaan parachute-springen.

Hoe voelde u zich als mensen afvielen tijdens die loodzware opleiding?

Je moet weten dat we met 53 aan de opleiding begonnen zijn. En slechts 15 zijn er uiteindelijk afgestudeerd. Ik ben dan ook trots dat ik bij die 15 was, ook al was ik voorlaatste (*lacht*). Tijdens mijn opleiding heb ik velen zien afvallen, maar nooit vond ik het onverdiend. Hun verlies was altijd ergens terecht, omdat ze op een bepaald vlak ongeschikt waren. Hetzij psychologisch, academisch of lichamelijk.

Hebt u zelf ook problemen gehad op bepaalde vlakken?

Ik heb ooit één herexamen gehad voor mechanica. Dat was eigenlijk weinig, want mensen die slimmer waren dan ik hadden wel drie herexamens (*lacht*). Daarnaast spendeerde ik ongewoon veel aandacht aan chemie, omdat ik tijdens mijn humaniora weinig chemie had gekregen. Aangezien mijn papa doctor in de chemie was en mijn mama industrieel ingenieur in de chemie, was dit zeer ironisch (*lacht*).

Had u ook een plan B voor het geval u van de militaire school vloog?

Ik heb daar nooit aan gedacht. Ik wilde slagen en had daar dan ook alles voor over, ook al zeiden sommigen dat ik het niet zou halen. De eerste twee jaren aan de militaire school waren enorm zwaar: je werd lichamelijk en geestelijk steeds op de proef gesteld. De bedoeling hiervan was om de zwakkeren eruit te pikken. Het derde jaar echter werd ons een rustiger ritme opgelegd. Ik kon eindelijk genieten van het studentenleven. Ervoor was er appel om 6 uur 's ochtends. In de volgende drie jaren kon ik 's avonds uitgaan, zolang ik maar nuchter genoeg was om tegen kwart voor acht in de les te zijn (*lacht*).

Bent u ooit al in het buitenland ingezet?

Ik ben nog nooit op missie geweest in het buitenland, enkel met kampen en stages zoals die in Oostenrijk. Verder heb ik ook al in Nederland en Frankrijk gezeten. Ik heb wel de manier van werken in de NATO meegemaakt, geleerd hoe je vredesmissies op touw zet, maar heb er zelf nog niet aan deelgenomen.

Mocht u opnieuw kunnen kiezen, zou u dan hetzelfde doen?

Ik hoor vaak mijn collega's zeggen dat als ze opnieuw mochten kiezen, ze dan een andere keuze zouden gemaakt hebben, maar ik zou zonder twijfel opnieuw dezelfde keuze maken. Ik ben trots op wat ik verwezenlijkt heb. Ik heb gevochten voor deze positie en ben fier op wat ik bereikt heb.

Heeft uw studie Latijn – wiskunde op het Groendaalcollege (of Stella Maris, zoals de meisjesschool toen heette) u op een of andere wijze geholpen tijdens uw opleiding in de militaire school?

Het niveau op het Groenendaalcollege was zeer hoog. Toch heerste er toen nog niet zo'n familiale sfeer. Ik kan me het Groenendaalcollege overigens wel herinneren als een school met veel mogelijkheden. Ik behaalde er geweldige punten, maar écht studeren heb ik nooit gedaan. Ik had andere dingen aan mijn hoofd dan schoolwerk. Zo deed ik bijvoorbeeld aan chiro, sport op zaterdagmiddag, jiu-jitsu, etc. Studeren deed ik tussendoor. Ik heb pas leren studeren op de militaire school. De studies waren er zo zwaar dat ik zelfs al mijn hobby's heb moeten opgeven.

Uit uw hobby's blijkt dat u een liefhebber bent van bepaalde sporten. Viel dat te combineren met zo'n zware opleiding?

Ik heb eigenlijk al mijn hobby's moeten laten vallen. Ik deed wel sport zoals jiu-jitsu, maar dat hielp me niet tijdens mijn opleiding. Het belangrijkste op het vlak van sport is dat je goed kan lopen en bij mij was dat niet het geval. Dus moest ik al mijn hobby's laten vallen en het enige dat ik van vrije tijd had, offerde ik dan op voor het lopen.

Was het in het begin niet moeilijk om u te moeten bewijzen tegenover de mannelijke collega's?

Het is gewoonweg een feit dat jongens sterker zijn dan meisjes. Ik heb zelf veel moeite moeten doen om een bal ver weg te werpen, terwijl de jongens het zo gemakkelijk doen lijken. Om mijn fysiek bij te schaven heb ik veel moeite gedaan, maar ik heb nooit echt uitgeblonken. Ik heb veel moeten vechten om dat recht te zetten, maar door mijn wilskracht en karakter heb ik dat gecompenseerd. Ik moet wel zeggen dat de tests nu zijn aangepast aan de sekse, terwijl vroeger de testen voor jongens en meisjes dezelfde waren.

Hoe was het om als vrouw en tevens officier aan het hoofd te staan van een peloton?

Ik was toen net 24 jaar en kwam als officier terecht bij een slecht peloton. Ik had de leiding over ongeveer twintig mannen waarvan de jongste vijf jaar ouder was dan ik. Ik kwam daar dus als jonge vrouwelijke officier bevelen geven aan een groep oudere mannen. In het begin was het zeer moeilijk. Het was ik tegen de rest. Ik heb vanaf het begin regels opgelegd en zo zijn die regels mijn principes geworden en daar zou ik niet van afwijken. Het was echt twee maanden vechten. Zo moesten de mannen een shift van 24 uur draaien, maar ze deden er slechts twaalf. Ik heb hen moeten dwingen om zich te herpakken. Ik ben nu nog steeds trots op mijn reputatie, want het was noodzakelijk. Vandaag de dag denken die mannen terug aan mij als 'streng maar rechtvaardig'. In de loop der jaren ben ik wel wat veranderd. Ik ben een beetje losser geworden, minder streng, maar mijn regels gelden nog altijd.

In het leger zijn tucht en gehoorzaamheid onontbeerlijk. Als iemand het oneens is met zijn overste, mag hij dan daarop in gaan?

Als er problemen zijn op het werk mogen, ze besproken worden, maar uiteindelijk ligt de beslissing bij de baas. We zijn een steuneenheid, dus de onderofficieren mogen nog wel hun mening zeggen. Ikzelf ben de onderdirecteur en moet dus slechts mijn baas beantwoorden. In een gevechtseenheid daarentegen zou zoiets helemaal niet bespreekbaar zijn.

Vertel eens wat meer over uw gezin. Valt zo'n verantwoordelijke job in het leger wel te combineren met een gezin?

Mijn man zit in de marine. Zelf is hij ook polytechniker, maar dan bij ballistiek en bewapening. Hij is wel meer weg dan thuis (*lucht*) en ik zie hem slechts in het weekend, en zelfs dan niet, als hij op reis is. Zijn bureau is in Zeebrugge, maar ons huis is dichterbij mijn bureau in Peutie. Samen hebben we twee kinderen (4 en 5 jaar). Vroeger was onze job moeilijker te combineren, omdat ze nog klein waren, maar nu valt dat goed mee.

Zeer handig is dat ik geen officiële werkuren heb zoals mijn onderofficieren. Als officier mag ik in principe zelf mijn uren kiezen. Mijn onderofficieren moeten zeven uur per dag werken. Het spreekt wel vanzelf dat ik meestal wel op een vaste tijd op het werk aanwezig ben, want ik moet alles in goede banen leiden. Het nadeel aan zelf uw uren te mogen kiezen, is dat je soms eens moet overwerken of op een zaterdag moet komen werken, en jij dan niet betaald wordt voor die overuren. Handig is het wel voor de kinderen. Als de kinderen nog moe zijn, dan kan ik ze 's ochtends soms laten uitslapen en ben ik een keer om 9 uur op het werk in plaats van 8 uur.

Wat houdt een dag allemaal in op uw werk?

Mijn werk verschilt elke dag. Ik kan wel vertellen wat ik vandaag gedaan heb, als dat oké is voor jullie?

Ga uw gang!

Wel om 9 uur ben ik op mijn werk aangekomen, aangezien mijn oudste zoon moe was en wilde uitslapen. Toen ik eenmaal op mijn werk was, deed er zich al een probleem voor: de barman van onze eenheid voelde zich niet comfortabel in de groep en vroeg daarom zijn overplaatsing aan. Na een lang gesprek heb ik dit ook toegestaan. Daarna moest ik naar mijn overste om de dagtaken te overlopen en verdelen. Meteen daarna riep ik mijn drie adjuncten bij me om iets uit onze mailbox te bespreken. Eén mail stond me niet aan. Een klant die vragen stelde i.v.m. een nieuw telecommunicatienetwerk die niet ter zake waren. Dit nam behoorlijk veel tijd in beslag, want dit was zo'n kwestie waar je graad van belang was. Om half elf bracht mijn chauffeur me naar een ander magazijn om een systeem te verplaatsen. Omstreeks 11 uur hoorde ik vanuit mijn bureau dat iemand niet volledig begreep wat hij moest doen. Dus kwam ik tussenbeide en legde hem nauwgezet uit wat hem te doen stond. Want ik ben de eindverantwoordelijke voor alles wat er gebeurt. Ten slotte begaf ik me naar de bar om een andere overplaatsing te bespreken. Alle problemen worden namelijk opgelost bij een kopje koffie, of in mijn geval thee (*grijnst*).

Onze laatste vraag en hopelijk vindt u het niet er om erop te antwoorden: wat was uw meest beschamende moment in uw loopbaan?

Tijdens mijn opleiding werd me aangeleerd hoe te overleven met alleen een mes. Daarvoor werden we in een gesloten cirkel geplaatst met drie kippen. De bedoeling was om zo'n kip te vangen, je schoen op zijn nek te zetten en zijn nek om te draaien. Daarna moest je hem aan zijn poten vastbinden zodat hij niet zou weggrennen. Ik had een afkeer van kippen, omdat ze raar aanvoelden. Het gevolg was dan ook dat ik telkens naast die kip greep (*lucht uitbundig*).

Wij willen u bedanken voor dit interview en wensen u verder veel succes, zowel in uw gezinsleven als op professioneel vlak! Ook veel geluk met uw promotie in mei. We hopen dat u gepromoveerd wordt tot hoofdofficier.

Stijn Hawinkel(6 LWI), Roxanne Corluy, Yorick Ceelen en Hassna M'Rabet Mouilki (6 GLA)